

Estapé respon

Ara sí, brots verds

Fabián Estapé

—Castells ha anunciat que plega. Vós, que sempre us l'heu estimat molt, quina valoració en feu?

—Ho lamento profundament perquè des del meu punt de vista ha sigut el conseller de més categoria i empena que ha tingut el tripartit, a més de ser un magnífic catedràtic, el millor de la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona, sense cap dubte. Des de la seua conselleria ha aportat una dosi important de racionalitat. He tingut el privilegi de rebre el text antològic cada volta que ha fet discursos importants.

—Creieu que aquest és un adéu definitiu o que, com apunten alguns mitjans, es quedarà a la rereguarda en espera dels resultats electorals?

—No he parlat amb ell encara i no m'agradaria dir una cosa que no fos certa, així que em permetrà que siga prudent en les meues manifestacions. Però hi ha una frase de les seues declaracions: "convé a voltes posar una certa distància amb les coses". Em fa l'efecte que Antoni Castells és un home de poques paraules, però ben certes. Cal prendre-les seriosament.

—La seua marxa canvia les perspectives electorals del PSC?

—No ho sabia dir. No sóc capaç de saber què passarà.

—Fins ara totes les enquestes apuntaven a CiU com a vencedora de les eleccions. Com creu, però, que li afectarà la notícia del suposat desviament de diners en obres del Palau adjudicades en temps del govern d'aquesta coalició?

—El problema és a qui hem de fer cas, si a Millet i Montull. Després de saber el que han fet, de veritat que te'ls regalo, encara que al País Valencià sabeu bona cosa de corrupció, amb Fabra, Camps i Ripoll.

—Solidaritat Catalana ha ofert a Reagrupament els primers llocs per les circumscripcions de Girona i Lleida. Quin futur pronostiqueu a aquest batibull de sigles?

—Efectivament és un batibuill amb poques possibilitats i moltes esperances, però, encara així, Convergència hauria d'estar alerta pels vots que li puguem esgarapar els partits amb els quals en principi no comptem.

—Mentre parlem té lloc una reunió entre Montilla i Chaves per parlar de l'estatut. Què n'espereu?

—Segur que és per bescantar la Chacón.

—Ja que parreu d'ella, quin futur li espera a la ministra de Defensa?

—Jo la coneixia de Barcelona. Fou la primera persona que a l'hotel Ritz em va presentar qui aleshores només era secretari general del PSOE, Rodríguez Zapatero. Va vindre i em va dir: "Vingui un moment, professor Estapé, i li presentaré el futur president del govern d'Espanya". Em va semblar arriscat, però simpàtic.

—Les vacances són un bon moment per a descansar, però també per a fer balanç. Aquest ha sigut un any de grans canvis i reformes econòmiques d'ampli abast. Quin balanç en feu?

—Pot sonar estrany, però crec que ara sí que es comencen a vore els primers brots verds. Per primera volta tinc fe en una certa millora.

—Estem al principi de la recuperació?

—No vull anar tan lluny com per a fer escarafalls. Com a mínim necessito dos trimestres per anar afinant la bona nova.

Violeta Tena

L'entrellat

Toni Canyís

Supervivència col·lectiva

Sens dubte hi ha factors econòmics que ajuden a explicar l'eclosió del sobiranisme a Catalunya, més enllà de les raons polítiques òbvies. La frustració política ha plogut sobre el terreny mullat de la frustració econòmica. El llast espanyol es fa més feixuc justament quan les dificultats conjunturals per avançar són més grans. Quan disposarem de dades fiables, caldrà analitzar detalladament com la crisi econòmica ha accelerat el procés de deteriorament del teixit productiu català i del nivell de vida dels catalans. De tota manera, el fet és que la renda real de les famílies catalanes ja fa molts anys que ha anat perdent pes relatiu respecte a la resta d'Espanya. Hi ha factors estructurals que hi han contribuït, com el major pes relatiu del sector industrial en l'economia catalana i, per tant, una exposició més gran que a d'altres zones a la competència, en un món més globalitzat. Però en la consciència de molts catalans hi pesa sobretot la convicció que no disposem dels mecanismes necessaris per a fer-hi front. Que no és possible reduir el dèficit fiscal enquistat i encara menys en un context de retallades exigides per Brussel·les. Que no podem ni podrem disposar de les infraestructures necessàries per a competir a nivell internacional ni dels serveis socials que exigiria el nostre desenvolupament humà. Frustració perquè l'esforç col·lectiu esmerçat en fixar uns compromisos d'inversió de l'estat a Catalunya no han servit de res, ni el nou sistema de finançament és suficient per a mantenir uns serveis públics de qualitat. Ho saben perfectament els mestres, els metges i la resta d'empleats públics. Cada vegada és més evident que no és ideologia, es tracta simplement de salvar la pell.

Periodista